

Ο ΑΓΙΟΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ησαύρισμα γίνονται τα νήπια. Τα παιδιά. Αυτά τα οποία γνωρίζουν να εμπιστεύονται. Να αφήνονται στην αγάπη. Να μην κρίνουν τις προθέσεις. Να μην αρνούνται τη ζωή που τους δίνεται, αλλά να αγκιστρώνονται σ' αυτήν, διότι η καρδιά τους δεν έχει μάθει το θέλημα. Το συμφέρον. Την δύναμη του «εγώ». Διότι στα παιδιά η αθωότητα εκφράζεται με την απουσία επίγνωσης ότι «πρέπει». Στα παιδιά υπάρχει η χαρά του λίγου. Λίγη αγάπη. Λίγη προσοχή. Ικανοποίηση των λίγων αληθινών αναγκών της και ανήκουν για πάντα σ' αυτόν που προσφέρει. Στους γονείς τους. Στον Πατέρα όλων των ανθρώπων και δημιουργό του κόσμου που είναι ο Θεός.

Αυτό έγινε η Υπεραγία Θεοτόκος. Εισερχόμενη στον ναό του Θεού γίνεται αποδεκτή από τον αρχιερέα Ζαχαρία μετά λαμπάδων, διότι ο Θεός πληροφορεί ότι αυτή είναι το θησαύρισμά Του. Διότι στο πρόσωπό της αντανακλάται η χάρις. Και την αφήνουν οι γονείς της, ο Ιωακείμ και η Άννα, στον

ναό και στον Θεό, όχι διότι αυτοί δεν μπορούν να την μεγαλώσουν, αλλά διότι αισθάνονται ότι αυτός ο θησαυρός δεν τους ανήκει πλέον. Είναι του Θεού και σ' Εκείνον πρέπει να επιστραφεί. Είναι οι γεννήτορές της, αλλά εκείνη θα γεννήσει τον Καινοποιούντα όλο το ανθρώπινο γένος. Αυτόν που θα αναγεννήσει την ύπαρξή μας από τον θάνατο. Έτσι, οι γονείς νιώθουν ότι αυτό

το παιδί έχει κληθεί για μια άλλη αποστολή. Δε θα είναι πλέον το παιδί τους, αλλά αυτή που θα δοξάσει στον Θεό όλο το ανθρώπινο γένος.

Και γι' αυτό ό,τι της έμαθαν γίνεται προσευχή. Γίνεται κοινωνία Θεού. Γίνεται εμπιστοσύνη στο θέλημά Του. Και οι ίδιοι οι γονείς πρόωρα αποσύρονται από τη ζωή της. Διότι νιώθουν ότι η χαρά που έλαβαν με τη γέννησή της δεν μπορεί να εγκλωβιστεί στη σχέση ούτε καν της οικογένειας. Θα γίνει χαρά του σύμπαντος κόσμου. Έτσι είναι η αγάπη αυτών που πιστεύουν αληθινά στον Θεό. Ανοικτή προς όλους. Έτοιμη να αφήσει στην άκρη ακόμη και ό,τι νοηματοδοτεί τις ανθρώπινες σχέσεις. Την κτητικότητα. Το «μου ανήκει». Το «είναι δικό μου».

«Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον». Η είσοδος της Παναγίας στον ναό του Θεού προκαταγγέλλει τοίς πάσι τον Χριστόν διότι γίνεται μία συνεχής δοξολογία του ονόματος του Θεού. Στο πρόσωπό της η χάρις του Θεού δίνει τον αγιασμό όχι μόνο στην ηλικία των τριών χρόνων, αλλά πάσας τας ημέρας της. Διότι στο ναό θα εργαστεί, για να περάσει από τη σχέση της αθωότητας και του λίγου, στη σχέση του παντός. Θα δοθεί ολοκληρωτικά στον Υιό του Θεού και θα προσφερθεί για την εναθρόνησή Του. Στο χέρι μας είναι να αφήσουμε κατά μέρος τον ορθολογισμό και να εμπιστευθούμε όχι γιατί «πρέπει», αλλά γιατί αφηνόμαστε στην αγάπη και την χάρη του τον Θεό

και το θέλημά του για τον καθένα μας. Να γίνουμε κι εμείς δια των μυστηρίων, της ζωής της Εκκλησίας και της αγάπης, θησαύρισμά Του. Έστω κι αν το μέταλλο μας αμαυρώνεται από τα μικρότερα και μεγαλύτερα πάθη της ζωής μας. Λίγη δίψα γι' Αυτόν χρειάζεται και Εκείνος θα μας καθαρίζει από παντός ρύπου. Για να ξεδιψούμε κι εμείς και να βοηθούμε κι άλλους να ξεδιψούν κοντά μας. Με την δοξολογία και ευχαριστία διότι μπορούμε να νιώσουμε το λίγο από την αγάπη Του. Και τον αγώνα εν τω ναώ της δόξης Του να αφηνόμαστε ολοένα και περισσότερο στο παν της αγάπης Του. Με το να γινόμαστε παιδιά, συγχωρώντας κι αγαπώντας.

π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

ΜΗ ΜΕΝΕΙΣ ΣΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τίς 21 Νοεμβρίου γιορτάζουμε τά Εισόδια τής Θεοτόκου. Οί γονεῖς τής Παναγίας, ἅγιοι Ἰωακείμ καί Ἄννα, φέρνουν τό κοριτσάκι τους, τριῶν ἐτῶν, στόν Ναό, γιά νά τήν ἀφιερῶσουν στόν Θεό. Καί ἡ Μαρία, ἄν καί σέ τόσο μικρή ἡλικία, ἀποχωρίζεται τοὺς γονεῖς της καί μένει στόν Ναό χωρίς παράπονα καί ἀντιδράσεις· γιατί τήν εἶχαν μάθει νά νιώθει στόν Ναό τοῦ Θεοῦ πῶς ἄνετα καί πῶς εὐχάριστα ἀπό ὅ,τι στό πατρικό της σπίτι!

Ἡ μεγάλη αὐτή Θεομητορική γιορτή μᾶς θυμίζει ὅτι, γιά νά νιώσεις πῶς ζεστά μέσα στήν Ἐκκλησία ἀπό ὅ,τι στό σπίτι σου: δέν φτάνει, τό νά περνᾶς πότε-πότε (ὅταν τά βρῖσκεις «σκοῦρα») καί νά ἀνά βεις κερί· χρειάζεται νά μένεις μέσα στόν Ναό, ὅσο πῶς συχνά μπορείς, καί ἰδιαίτερα τήν ὥρα τής Θείας Λειτουργίας (τουλάχιστον τής Κυριακῆς)· καί νά μένεις μέσα, ὄχι μόνο μέ τό σῶμα ἀλλά καί μέ τήν καρδιά σου· ἀφοῦ πρῶτα βάλεις στόχο, νά τήν κάνεις ἀπλή καί καθαρή, ὅπως εἶναι ἡ καρδιά μικροῦ παιδιοῦ.

* * *

Τό 1928 πήρε τό βραβεῖο Νόμπελ τής λογοτεχνίας ἡ νορβηγίδα Σίγκριντ Οὔντσετ. Οἱ γονεῖς της ἦταν πολύ μορφωμένοι, ἀλλά δέν εἶχαν καμμιά

σχέση με την Έκκλησία. Τό σπίτι της (όπως έλεγε ή ίδια) ήταν «εργαστήριο πολιτισμού», αλλά έπικρατούσε ... άντιχριστιανική άτμόσφαιρα.

Γιά πρώτη φορά πάτησε τό πόδι της σέ ναό, όταν ήταν έννέα έτών, μέ παρακίνηση τής ύπηρετριάς τους. Μεγαλώνοντας, τήν θυμόταν αύτή τήν έμπειρία, χωρίς όμως νά αλλάξει τήν στάση της άπέναντι στην Έκκλησία. Τήν έβλεπε σάν «ένα γραφικό έρείπιο, πού άνήκε στό παρελθόν»· ούτε κán σάν ένα σπίτι· πόσο μάλλον σάν ένα ... ζεστό σπίτι!

Κάποτε ήρθε καί ή ώρα γιά τά δικά της «είσόδια». Ό πόνος τής σοβαρής άρρώστειας του τρίτου παιδιού της, καθώς καί οι πληγές πού άνοιξε ό Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, όδήγησαν τήν ώριμη Σίγκριντ ... στά σκαλιά τής Έκκλησίας. Έκεί άρχισε νά γεύεται τό φώς καί τήν ζεστασιά, πού έβγαίνουν από μέσα. «Είμαι πολλοί», έγραφε κάπου, «πού τους άρέσει νά κάθονται στά σκαλιά τής Έκκλησίας καί νά λιάζονται...».

Αύτή, όμως, δέν έμεινε γιά πολύ στά σκαλιά τής εισόδου. Μπήκε μέσα καί έμεινε. Κατάλαβε ότι ή Έκκλησία δέν είναι ούτε «γραφικό έρείπιο», ούτε φοκκλόρ, ούτε χώρος γιά ψυχολογικό βόλεμα: «Είμαι εύκολο νά παριστάνεις τόν καλό χριστιανό», έγραφε κάπου άλλου, «όσο άκούς γλυκειές ψαλμωδίες στην Έκκλησία, καί όσο αισθάνεσαι τό πατρικό χέρι του Θεού νά σέ χαϊδεύει. Ή πίστη σου, όμως, θά δοκιμασθή 'ώς χρυσός εν χωνευτηρίω', όταν ό Θεός έπιτρέψει κάτι, πού έσύ δέν τό θέλεις...»!

Μέ αύτήν τήν ύπομονή καί τήν παραμονή μέσα στην Έκκλησία ή Σίγκριντ Ούντσετ καθάρισε τήν καρδιά της, καί δυνάμωσε τήν πίστη της. Παραμέρισε τήν οίηση, μέ τήν όποία τήν «φούσκωνε» ή μόρφωση καί ή καταγωγή της, καί πίστεψε στον Χριστό μέ τήν άπλόττητα μικρού παιδιού.

Καί τά δικά της εισόδια μέσα στην Έκκλησία έγιναν πηγή φωτισμού, γιά όσους τήν άκουσαν σίς πολλές διαλέξεις της σέ Εύρώπη καί Αμερική, καί γιά όσους διάβασαν τά – μετά τήν μεταστροφή της – έργα της.

Γιά πάντα θά παραμένει άληθινή ή διαπίστωση – προφητεία της:

«Όσο ή Εύρώπη άρνείται τόν Χριστιανισμό, τόσο θά έπικρατεί μία έφιαλτική ΞΗΡΑΣΙΑ...!».

Πηγή: Λυχία Νικοπόλεως

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018

Εσπερινός
Όρθρος

4:30 μ.μ.
6:30 π.μ.

ΘΕΙΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ - ΕΟΡΤΕΣ

ΠΕΜΠΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίων Κοσμά και Δαμιανού
των Αναργύρων

Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ανακομιδή λειψάνων

Αγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου
του τροπαιοφόρου

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Οσίου Ιωαννικίου

ΠΕΜΠΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η σύναξις των Αρχιστρατήγων
Μιχαήλ και Γαβριήλ και των λοιπών
Ασωμάτων Δυνάμεων

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως
του θαυματουργού

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου

ΑΓΡΥΠΝΙΑ: Παρασκευή 8:30 μ.μ. -
Σάββατο 1:00 π.μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου μεγαλομάρτυρος Μηνά

Αγίων μαρτύρων Βίκτωρος και
Βικεντίου

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου Αποστόλου Φιλίππου
Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου Αποστόλου και
Ευαγγελιστού Ματθαίου

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίων μαρτύρων Πλάτωνος
και Ρωμανού

ΤΕΤΑΡΤΗ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
Κατάλυσις Ιχθύος

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Απόδοσις της εορτής των Εισοδίων
της Θεοτόκου

Αγίας μεγαλομάρτυρος Αικατερίνης

ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου Στυλιανού του Παφλαγόνος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Αγίου Αποστόλου Ανδρέου
του Πρωτοκλήτου

Αγίου Ιερομάρτυρος Φιλουμένου
του Κυπρίου
(εκ μεταθέσεως)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΚΙΤΙΟΥ Ο ΑΓΙΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

Μηνιαίον περιοδικόν

Εκδότης:

Εκκλησιαστική Επιτροπή Ιερού Ναού

Αγίου Λαζάρου

Τηλ: 24652498

<http://www.agioslazaros.org.cy>

Ηλεκτ. Διεύθ.: info@agioslazaros.org.cy

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018

Διανέμεται δωρεάν